

Berg: Ja, det skal jeg gjøre, idet jeg bemærker, at den ærede foregaaende Taler rigtignok i meget lang Tid har opholdt sig derved.

Formanden: Der ligger deri en Anse over min Vedelse af Forhandlingene. Jeg skal dertil bemærke, at det er uundgaaeligt, at en Sag, naar den første Gang kommer frem paa urette Sted, somme Tider faar en Overbærenhed, som man ikke kan give den, naar den kommer anden Gang.

Berg: Den ærede Finanzminister holdt for at komme til Sagen — det var det personlige Mellemværende, jeg havde med det ærede Medlem, jeg først tillod mig at omtale — i forrige Møde et længere Foredrag paa en meget elskværdig Maade. Han syntes at bade sig i de Indveidinger, der fremkom fra forskellige ærede Medlemmer mod hans Foredrag, og hvad Formen angik, var det vistnok hvad man vil kalde, et meget tiltalende Foredrag, men aabner man Skallen, og vil smage paa Kærnen, tror jeg, denne vil forekomme de Fleste i denne Sal meget bitter. Den ærede Minister sagde, da han talte om Skattegrundlaget her og i forskellige Lande, at Enhver, der ikke troede, at vi her vare dygtigere og visere og retsferdigere, end de vare i andre Lande, maatte have Respekt for den nationale Tanke Arbejder, saaledes som de udføres af de Mand, som lede Regjeringen og Udviklingen i de forskellige større Kulturlande. Jeg vilde give den ærede Minister Ret, naar han i Stedet for den nationale Tanke Arbejder havde sagt den internationale Tanke Arbejder. Det forekommer mig nemlig, at der er noget gjennemgaaende Internationalt med Hensyn til de Principer, der følges for Udviklingen af den Slags Forhold i de forskellige Lande. Det er, ligesom der var den stiltiende forudgaaende Aftale truffet, at man i de forskellige Lande vil lade de Principer bestaa, som passe bedst for de Privilegerede og de med Forrettigheder Udtyrede, og det er ikke saa unaturligt; thi gennem hele Historien har det jo været saa, at nogle saa Procent, ja, man tør maasse endog saa sige nogle saa pro mille væsentlig have bestemt Udviklingens Gang oftest uden at gaa sig selv for nær. Den ærede Minister var stærkt imod den Tanke, som her har fundet mange Forsvarere, at nedsette de indirekte Skatter til Fordel for Indførelsen af en Formue- og Indkomstskat. Han satte sig saaledes aldeles bestemt mod det, han kaldte en ny Tanke, at indføre en Formue- og Indkomstskat. Det er ingenlunde nogen ny Tanke, heller ikke i denne Sal, og den ærede Finanzminister maatte, selv om vi ikke ret længe have haft den Fornøielse og Ære at forhandle med ham, have vidst, at det er en Sag, som i mange Aar her har havt sine varme Forsvarere. Dernæst var han ogsaa mod en Indkomstskat, navnlig — saa forekom det mig — naar den skulde have en saadan Størrelse, at der

virkelig kunde opnaas Lettelser til andre Sider. Derimod syntes han ikke villig til at gaa ind paa en Indkomstskat, der ligesom kunde smuldre hen mellem Fingrene paa os, uden at vi fik Lettelse paa nogen Side, og denne Indkomstskat maatte da ikke bygges paa en stigende Beskatning, sagde den ærede Finanzminister, idet en saadan maatte lede til Formuekonfiskation, derimod nok paa Noget, han kaldte den nedadgaaende Beskatning. Jeg kan ikke rigtig forstaa denne Løstegang, at man nok s. Gr. vilde lade den Mand, der har 2,000 Rd. i Indtægt, svare forholdsvis noget mere end den, der har 500 Rd., men derimod ikke lade den, der har 100,000 Rd. i Indtægt, svare forholdsvis mere end den, der har 2,000 Rd.; i det første Tilfælde var det ikke Formuekonfiskation, i det andet Tilfælde maatte det være det. Det er mig ubegribeligt. Det er jeg enig med den høitærede Finanzminister i, nemlig i, at man skal gaa moderat, besindigt og velbegrunder tilværks, men det kan man gjøre uden i nogen Maade at have Ret til overfor de Alderlige, der her komme frem, at yttre, at man ikke skal konfiskere Formuen. Skal der være Tale om det, vil jeg spørge de ærede Herrer, som staa paa Finanzministerens Standpunkt, om man ikke ved den nuværende Beskatning konfiskerer Formuen i en ganske anderledes vidtgaaende Forstand, end der nogensinde har været hentydet til, naar der har været Tale om en stigende Beskatning. Det turde dog være saa, at man baade med Hensyn til personlige Vælsker til Staten og med Hensyn til Pengedykler har konfiskeret Formue, eller hvad man vil kalde det, Formue-Gjenstande og har berøvet mangen en de Midler, uden hvilke de ikke kunde subsistere selvstændig. Hele den Maade, hvorpaa vor hidtilværende Børneplej har været anlagt, i alt Fald indtil den nye Sørlov, tyder i den Retning, at man ikke har været bange for ved særegne Privilegier for Pengefolk at konfiskere fortvinsvis de fattiges Blod og Lidelser for Fædrelandet, og saaledes som Skatteforholdene nu ere ordnede, tror jeg, at man konfiskerer mangen Vid Brød, som de fulnne Børn skulde nyde, til Fordel, til Lettelse i Skatter for dem, der have Alt i Overflodighed. Ganste vist ville disse Betragtninger ikke holde Stik, dersom vi kunde gaa ind paa den Spisefedel, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Ste Valgtreds (Bille) nylig har foreskrevet for Landets Borgere. (Bille: Jeg har ikke foreskrevet den). Det ærede Medlem har givet Anvisning paa den. Det ærede Medlem mente, at Brød, Kjød og Flæsk vare Nødvendigheds-gjenstande, dem skulde man have, men Kaffe, Sukker, The, Sikorie og Brændevin, det var Noget, man kunde undvære. Jeg tror, at de 70 pCt. af Befolkningen ere saaledes stillede, at de egentlig kun have af Gaanden i Munden, og jeg tror, at de selv ere i Stand til efter deres hele Forhold, baade efter de Steder, de leve paa, og efter den Maade, hvorpaa de leve, ganste